

творити, тому саме музичне та образотворче мистецтво формує естетичне ставлення до довкілля.

Отже, естетичне виховання відіграє значну роль в житті кожної дитини, її становленні і розвитку як особистості. Естетичні почуття, що при цьому формуються, є складовими творчих прагнень, а відтак розвиток в дитини емоційної чутливості до прекрасного, стимулювання творчих здібностей, ініціативи та самостійності є основою естетичного виховання.

Також провідну, роль як у розвитку, так і у вихованні дітей відіграє музичне мистецтво. Музично-естетичне виховання починається змалку, а вже розвиваються в початковій школі, коли учнів знайомлять з різними видами мистецтва, творами, привчають до їх естетичного сприйняття і простих естетичних думок. Тому дуже важливо на уроках музичного мистецтва пробудити в учнів любов до всього прекрасного, навчити відчувати і розуміти красу в різних її проявах, забезпечуючи єдність між естетичним розвитком дитини та моральним вихованням, формуванням потягу до художньої творчості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кібалова Т. В. Музично-естетична освіта і виховання в закладах освіти області у 2019–2020 навчальному році: інструктивно-методичний лист. Миколаїв: ОІППО, 2019. 52 с.
2. Пахальчук Н. Шляхи формування естетичного досвіду молодших школярів: навчальна програма зі спецсемінару. Вінниця: ВДПУ, 2008. 54 с.
3. Чудак В. Музично-естетичне виховання молодших школярів. Початкове навчання та виховання. 2007. № 16–18. С. 15–20.

Валерія Коваленко,

студентка 1 курсу другого (магістерського) рівня вищої освіти
факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв

Науковий керівник: **Надія ЩЕРБАКОВА,**

к.пед.н., доцент (БДПУ)

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ДО ВСТАНОВЛЕННЯ ПАРТНЕРСЬКИХ ВЗАЄМИН З БАТЬКАМИ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Актуальність. Сучасна вища педагогічна школа кардинально трансформує зміст, організацію й технології професійної підготовки фахівців для роботи в Новій українській школі. У науці підготовка вчителя розглядається як система, що включає мотиваційний, змістовий організаційний та особистісний компоненти. У Національній доктрині розвитку освіти в Україні зазначено, що підготовка фахівців у галузі педагогічної діяльності та їх професійне вдосконалення є важливою умовою модернізації освіти. Готовність педагога до встановлення партнерських взаємин з батьками в освітньому процесі початкової школи трактується як психологічний стан, у якому можна виділити професійну компетентність, мотивацію на спільну роботу з батьками для забезпечення високого рівня розвитку учня, прагнення досягти поставленої мети.

Ступінь досліджуваності проблеми. На основі змісту «Концепції Нової української школи» можна зазначити, що вчитель має значну увагу зосереджувати на створенні комфортних умов для кожного учня, як вільної, повноцінної особистості. Науковці (О. Абдуліна, І. Бех, І. Зязюн, Г. Кіт, З. Курлянд, А. Ліненко, О. Чебикін, О. Яцій та ін.) вважають, що в професійній підготовці вчителя важливим є його готовність до встановлення тісної співпраці з учнем і його батьками. На думку О. Вишневського, К. Грабовської, Т. Кравчинської, А. Підмазко, Л. Хоружої, А. Хуторського, Г. Азбашева та ін., проблема партнерських взаємин із батьками є комплексною проблемою. В умовах реформування системи освіти взаємини «учитель-учень-батьки» є важливим засобом забезпечення ефективного розвитку молодшого школяра.

Мета і методи дослідження. Метою дослідження є організація освітнього процесу в ЗВО з метою забезпечення готовності майбутніх учителів до партнерських взаємин із батьками, що забезпечуватиме всебічний розвиток молодшого школяра.

Методами дослідження є такі: аналіз напрямів висунутої нами проблеми, порівняння авторських поглядів на вирішення цієї проблеми, участь здобувачів вищої освіти в реалізації основних завдань спеціального курсу «Педагогіка партнерства – як засіб побудови освітньої траєкторії розвитку учня».

Сутність дослідження. Аналіз психолого-педагогічних досліджень з підготовки майбутніх учителів до організації спільної роботи з батьками свідчить про системний підхід до цього питання. Так, у дослідженні І. Казанжи визначаються такі характеристики цієї системи: взаємини в спільній діяльності; організація на принципах рівності та добровільності й об'єднання осіб на відповідних умовах розподілу праці й активної участі в її реалізації, збереження прав усіх учасників спільної справи, узгодження дій всіх сторін. Такий підхід до розкриття проблеми, на нашу думку, є доцільним і спрямованим на позитивний результат.

Розробляючи методiku формувального експерименту ми прагнули сформулювати в майбутніх учителів саме такі професійні вміння й якості, які дозволятимуть їм обрати оптимальні форми спільної діяльності «вчитель-учень-батьки», визначити зміст і способи партнерства; рефлексивно усвідомлювати майбутній результат спільної діяльності.

Активна участь у роботі спецсеминару надаватиме майбутньому вчителю вміння вивчати особливості кожного учня, його налаштованість на саморозвиток і взаємодію з учителем, батьками; планувати й організувати спільну роботу; аналізувати й коригувати партнерські взаємини з батьками.

Така робота допоможе майбутньому вчителю початкової школи оволодіти необхідними компетентностями й підготує їх до отримання зворотнього зв'язку в спілкуванні з учнями та їх батьками, навчить обирати способи, види діяльності, форми контролю, тобто готовність програмувати освітню діяльність.

ЛІТЕРАТУРА

1. Казанжи І.В. Підготовка майбутніх учителів до використання педагогіки партнерства в побудові індивідуальної освітньої траєкторії дитини / І. В. Казанжи // Збірник наукових праць Херсонського державного університету : Педагогічні науки. – 2017. – Вип. 80(1). – С. 146-150.
2. Краще разом. Що таке педагогіка партнерства і навіщо вона в НУШ <https://nus.org.ua/articles/pedagogika-partnerstva-shho-take-ta-yak-zrozumity-chy-vona-ye-u-shkoli/>
3. Нова українська школа: поради для вчителя / під заг. ред. Бібік Н.М. – К.: ТОВ «Видавничий дім «Плеяди», 2017. – 206 с.

Карина КОВАЛЬ,

студентка 2 курсу

факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв

Наукова керівниця: **Лілія ЯРОЦУК,**

к. пед. н., доцентка (БДПУ)

ГЕНДЕРНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ ЧИТАННЯ

Гендерне виховання є новим методологічним інструментом аналізу і проектування особистісних змін, який ґрунтується на врахуванні статі у змісті освіти та характері взаємодії вчителя та учнів. Модернізація шкільного навчання, перехід до особистісно орієнтованої моделі взаємодії вчителя та учня орієнтують педагогів на врахування освітніх потреб особистості школярів. Оскільки особистість є статевою категорією, то пріоритети в освіті відкривають перспективи успішнішого навчання і виховання дітей різної статі.

У педагогіці й психології проблемою гендеру займаються як вітчизняні, так і зарубіжні науковці, зокрема Т. Говорун, Т. Дороніна, О. Кікінежді, О. Кісь, В. Кравець, І. Мунтян, О. Плахотнік, Л. Штильова, Л. Шустова, Л. Яроцук, О. Ярська ін. Мовний аспект гендерної проблематики висвітлюється в дослідженнях О. Горошко, А. Кириліної, Я. Пузиренко, О. Семиколенової, Л. Ставицької, О. Тараненка, А. Шиліної, та інші [1, с. 71].

Дитяча література – один із засобів гендерної соціалізації дитини. У світі відбувається злам традиційних гендерних ролей, тому значне місце на уроках читання займає аналіз гендерних аспектів формування читацької культури учнів. Гендер означає соціальну стать з притаманними їй особливостями поведінки мислення, що в цілому визначають соціально-рольовий статус людини. Гендерний підхід базується на ідеї про те, що важливими є не біологічні або фізичні відмінності між хлопчиком та дівчинкою, а те культурне та соціальне значення, якого суспільство надає вказаним відмінностям.

Під час читання молодшим школярам різножанрових літературних творів (казок, байок, віршів, ігор, скоромовок, приказок тощо) педагогам слід уникати дихотомії гендерних ролей. Натомість варто наголошувати на гендерних стереотипах, які представлено в зображеннях, малюнках, текстах